

πλετος ἐπιθυμία τοῦ θησχυρισμοῦ, πλὴν ἡ δύψα τῆς προσκλήσεως αὐξάνει τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ εἶναι πτωχὸς ὅστις πλέον ἐπιθυμεῖ καὶ ὀρέγεται.

Οἱ κοῦφοι νέοι καὶ νέοι τρέφονται μὲ κενὰς ἐλπίδας· (α) διὰ τοῦτο λέγει τις τῶν νεωτέρων, «αἱ ἐλπίδες ἀπάγουσι»
 «τοὺς νέους διὰ μιᾶς ὁδοῦ ἡδονικῆς καὶ τερψιθύμου μέ-
 «χρι τέλους τῆς ζωῆς των, ἡ ὁποία ἤθελεν εἶσθαι γε-
 «νῆ, ἂν αἱ ἐλπίδες δὲν ἐδίδον παράτασιν. Αὐταὶ παρη-
 «γοροῦσι μὲν μέχρι τινός, ἀλλ' οὐχ' ἔττον εἰσὶ καὶ κιν-
 «δυνώδεις ὅταν πείθωσι τινα νὰ ἀφίνη τὰ ἐν χειρὶ καὶ
 «νὰ διώκῃ τὰ ἀφανῆ»

Ἡ φιλαυτία μᾶς κἀμνεὶ νὰ ἀγνοῶμεν τὰ ἰδιάμους ἐλαττώματα, ἐπεὶ δὲ τὰ σμικρύνει ὥστε νὰ τὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄλλοι ἐκτὸς ἡμῶν μόνον (β)· ἐπιζόμενοι, φερ' εἰπεῖν, εἰς τὰς ἰδίας τοῦ σώματος δυσοσμίας, ἡμεῖς δὲν τὰς αἰσθανόμεθα τόσον ὅσον οἱ ἄλλοι. Ἵνα βλέπῃς ὅθεν, φίλη μου, τὰ ἐλαττώματά σου ὅπως πραγματικῶς ἔχουσι, βλέπε μὲ ἀκρίβειαν τὰ τῶν ἄλλων ἐλλείματα, καὶ θεωρεῖ τὰ ἴδια μὲ τοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους καὶ τὰ τῶν ἄλλων θεωρεῖς καὶ περιεργάζεσαι. Ἐξέταζε τὴν διάθεσίν σου καὶ λάμβανε καλὸν παράδειγμα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά σου πρὸς τὴν τούτου διαρρύθμισιν, ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐλάττωμα εὐρίσκεται ἀρετῆς ἀμέτοχον. Ὁ σκοπὸς τῆς ἠθικῆς δὲν εἶναι νὰ καταστρέψῃ τὴν φύσιν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀπαρτίσῃ τελειοτέραν, ἐπεὶ δὲ γενικῶς ὅλα τὰ πάθη δι' ἣν ἐπάγουσι καταισχύνῃ μᾶς ἀναγκάζουσιν εἰς τὸν ἐξοστρακισμόν αὐτῶν, ὡς παραδείγματος χάριν, ἂν ἦσαι κενόδοξος, μεταχειρίσου τὴν κενοδοξίαν σου, ὅπως ἀναδειχθῇς ἀνωτέρα τῶν ἀτοπημάτων τοῦ εἶδους σου· ἂν ἦσαι δειλὴ, μετὰτρεψον τὴν δειλίαν εἰς φρόνησιν διὰ νὰ ἀναχαιτίζῃσαι ἀπὸ ἀτοπήματα, ἂν ἦσαι δαπανηρὰ, εἶναι εὐκόλον νὰ μεταβάλλῃς τὴν ἀσωτείαν σου εἰς μεγαλοδωρίαν καὶ ἐλευθεριότητα, νὰ δίδῃς τουτέστι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, νὰ ἐλεῇς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ πένητας, νὰ χαρίζῃς εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης των, καὶ νὰ δανείζῃς εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποδώσουν τὸ δάνειον (γ). (ἀκολουθεῖ.)

(α) Αἱ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. Δίφιλος.

(β) Ἀνθρώπων ἕκαστος ὅσω πῆρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν τὴν δὲ ὀπίσθεν· γέμη δὲ κακῶν ἑκατέρα. Ἀλλ' ἡ μὲν ἔμπροσθεν τῶν ἄλλοτρίων, ἡ δὲ ὀπίσθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ ἑαυτῶν κακὰ οὐχ' ὀρώσιν τὰ δὲ ἄλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεωροῦνται. (Ἀἴσωπος).

(γ) Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. — Εὐγ. — Μὴ φράσσῃς ὧτα πρὸς ἀσθενῆ. Σολομ.

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ Μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΞΑΝΔΗΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

— Γνωρίζω ἤδη ὅτι μὲ ἀνήκεις, τῷ εἶπε μὲ συγκεκινημένην φωνήν, καὶ ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ μὲ γνωρίζῃς καὶ κατέχῃς. Εἰς αὐρίον λοιπὸν, εἰς τὸν χορὸν τοῦ μεγάρου Σερβίλι. Ἀνεχώρησαν ὅπως καὶ κατὰ τὰς ἄλλας συνεντεύξεις, χωρὶς ὅμως ἡ ἀγνωστος νὰ προφέρῃ ὡς ἄλλοτε τὰς μυσταγωγικάς, οὕτως εἰπεῖν, λέξεις αἵτινες ἔληγον τὴν συνέντευξιν ἐκάστης νυκτός. Ὁ Φράντζ πλήρης χαρᾶς, περιεπλανήθη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν χωρὶς νὰ δύναται νὰ σταματήσῃ εἰς κανὲν μέρος. Ἐθαύμαζε τὸν οὐρανὸν, προσεμειδία πρὸς αὐτὸν, ἐχαιρέτα τὰς οἰκίας καὶ ὠμίλει μὲ τὸν ἄνεμον. Ὅσοι τὸν ἀπῆντουν, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν διὰ παράφροναν, τὸν ἐδείκνυσαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν βλεμμάτων· τὸ παρητήρει καὶ ἐγέλα μὲ τὸν παραλογισμόν αὐτῶν· οἱ ποτὲ φίλοι του τὸν ἠρώτουν, — Τί ἐγίνε πρό τινος καιροῦ καὶ διατί δὲν ἐφαίνετο πλέον; — «Θὰ γίνω εὐτυχής», τοῖς ἀπεκρίνετο καὶ διέβαιναν.

Τὸ ἑσπέρας ἀγοράσας μεγαλοπρεπῆ μασχαλιστήρα καὶ ἐπωμίδας νέας, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον του ἵνα ἐνδύθῃ, δώσας δὲ τὴν μεγαλητέραν περιποίησιν εἰς τὴν κόμμωσίν του, ἐπῆγε μετὰ ταῦτα ἐνδεδυμένος τὴν στρατιωτικὴν του ἐνδυμασίαν εἰς τὸ μέγαρον Σερβίλι.

Ὁ χορὸς ἦτο μεγαλοπρεπέστατος, πάντες ἐκτὸς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς ἦσαν μετεμφισμένοι, κατὰ τὰς προσκλήσεις, καὶ ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ποικίλων καὶ κομψῶν ἱματισμῶν ἀναμειγνυμένων καὶ ταραττομένων μὲ τὸν ἦχον πολυπληθοῦς ὀρχήστρας, παρείχε τὸ λαμπρότερον καὶ ζωηρότερον θέαμα.

Ὁ Φράντζ διέτρεξε τὰς αἰθούσας, ἐπλησίασεν ὅλας τὰς συναθροίσεις, ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐφ' ὅλων τῶν κυριῶν. Πολλοὶ ἦσαν ἀξιοσημειώτου ωραιότητος οὐδεμία ὅμως τῷ ἐφάνη ἄξια νὰ προσελκύσῃ τὸ βλέμμα του.

— Δὲν ἦλθεν εἰσέτι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἡμὴν βέβαιος, δὲν εἶναι εἰσέτι ἡ ὥρα τῆς ἐστάθῃς ὀπίσθεν στηλῆς, πλησίον τῆς πρωτίστης εἰσόδου καὶ ἐπερίμενε, ἔχων τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἐστραμμένον πρὸς τὴν θύραν. Πολλάκις ἡ θύρα αὕτη ἠνεώχθη καὶ πολλὰ κυρίαὶ εἰσῆλθον χωρὶς τὸν ἐλάχιστον νὰ προξενήσουν παλμόν εἰς τὴν καρδίαν του. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον ἤρξατο νὰ σημαίνῃ τὴν ἐνδεκάτην, ἀνεσκίρτησε καὶ ἔκραξεν:

— Ἰδοὺ την! μὲ φωνὴν ἱκανὴν νὰ ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῖς πλησίον του.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν ἵνα τὸν ἐρωτήσουν τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκφράσεώς του. Τὴν αὐτὴν ὁμῶς στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ γυνὴ τις εἰσελθοῦσα ἐπέσυρε τὰ βλέμματα ὅλων, ὁ Φράντζ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, ἦτον ἡ νέα κόρη τῆς εἰκόνης ἐνδεδυμένη ὡς δούκισσα τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, καθισταμένη ἔτι ὠραιότερα ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐνδυμασίας της.

Οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Φράντζ τὴν ἐγνώριζε, δεσμευμένοι ὅμως ἅπαντες ὑπὸ τῆς θαυμασίας καλλονῆς της καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ὕφους της, ἀπεσύροντο ἀξιοσεβάστως καὶ σχεδὸν προσέκλινον κατὰ τὴν διάβασίν της. Ἐπροχώρει μὲ βῆμα βραδύ καὶ μεγαλοπρεπές, θεωροῦσα περίεξ αὐτῆς μὲ βλέμμα σταθερὸν, μηδὲν χαίρετῶσα ὡς νὰ ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ. Ὁ Φράντζ ἐκθαμβος καὶ ταυτοχρόνως καταγοητευμένος τὴν ἠκολούθει μακρόθεν. Ὅποτε δὲ εἰσῆλθεν αὕτη εἰς τὴν τελευταίαν αἴθουσαν, ὠραίος νεανίας φέρων τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Τάσσου, ἔψαλλεν ᾄσμα πρὸς τιμὴν τῆς Βενετίας συνοδεύων αὐτὸ μὲ τὴν κιθάραν· ἡ νεᾶνις ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν καὶ προσηλώσασα ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄμμα της τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο, διὰ νὰ τολμᾷ νὰ φέρῃ τοιαύτην ἐνδυμασίαν καὶ νὰ ψάλλῃ πρὸς τιμὴν τῆς Βενετίας· οὗτος καταγοητευμένος ὑπὸ τοῦ βλέμματός της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὠχρίων καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὴν τὴν κιθάραν. Τὴν ἔλαβεν καὶ ταχέως περιφέρουσα ἐπὶ τῶν χορδῶν τὰ ἀλαβάστρινα δάκτυλά της, ἐτόνισε καὶ αὕτη μὲ φωνὴν ἡχηρὰν καὶ ἀρμονικὴν, ᾄσμα ἀλλόκοτον, συχνάκις διακοπτόμενον.

« Χορεύετε, γελάτε, ψάλλετε, χαρίζετα τέκνα τῆς Βενετίας. Δι' ὑμᾶς ὁ χειμὼν εἶναι ἀνευ πάγων, ἡ νύξ ἀνευ σκότους, ἡ ζωὴ ἀνευ φροντίδων. Εἰσθε οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου καὶ ἡ Βενετία ἡ βασίλισσα τῶν ἐθνῶν. Τίς ἀντιλέγει; Προσέξατε! τὰ ὄμματα βλέπουν, τὰ ὦτα ἀκούουν, αἱ γλῶσσαι ὁμιλοῦν. Φοβεῖσθε τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα ἐὰν δὲν ᾔσθε καλοὶ πολῖται. Οἱ καλοὶ πολῖται χορεύουν, γελῶσι καὶ ψάλλουσι, ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦν. Χορεύετε, γελάτε καὶ ψάλλετε, χαρίζετα τέκνα τῆς Βενετίας. Βενετία, πόλις μοναδική, κτισθεῖσα οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, κτισθεῖσα ἵνα χρησιμεύσῃς ἐφήμερος κατοικία τῶν δικαίων καὶ τεθειμένη ὡς βαθμὶς δι' αὐτοὺς μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ! Τείχη ἅτινα ἐκατοίκισαν νόμφοι φαντασιώδεις καὶ εἰς ἅτινα εἰσέτι πνέει αὔρα μαγική. Ἐναέριοι σῆλαι αἵτινες τρέμετε εἰς τὴν ὁμίχλην! Ὁδελίσκοι ἐλαφροί, αἵτινες συγχέεσθε μὲ τοὺς ἰστούς τῶν πλοίων! Θόλοι φαινόμενοι ἐμπεριέχοντες χιλιάς φωνὰς ἵνα ἀποκρίνεσθε εἰς πᾶσαν φωνὴν διαβαίνουσιν! Μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀγίων οἵτινες φαίνεσθε πηδῶντες ἐπὶ τῶν θόλων καὶ κινῶντες τὰς ἐκ μαρμάρου καὶ ὀρειχάλκου πτέρυγὰς σας, ὅταν ἡ αὔρα διατρέχῃ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν

μετώπων σας! Χώρα ἥτις δὲν κεῖσαι ὡς τὰς ἄλλας ἐπὶ ἐδάφους στεγνοῦ καὶ βορβορώδους, ἀλλ' ἥτις πλέει ὡς σμῆνος κύκνων ἐπὶ τῶν κυμάτων, χαρεῖτε, χαρεῖτε, χαρεῖτε! Νέον σᾶς ἐτοιμάζεται μέλλον καὶ ὠραῖον ὡς τὸ πρῶτον. Ὁ μαῦρος ἀετὸς πετᾷ ὑπεράνω τοῦ λέοντος τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ πόδες Τουδέσκων χορεύουσιν εἰς τὸ μέγαρον τῶν Δόγων. Σίγησον ἀρμονία τῆς νυκτός! Ἐξαλειφθεῖτε ἀναίσθητοι τοῦ χοροῦ θόρυβοι! Μὴ ἀκούεσαι πλέον οὐράνιον ᾄσμα τῶν ἀλιέων! Παῦσον νὰ ψιθυρίζῃς φωνὴ τῆς Ἀδριατικῆς! Σδύσον λύχνε τῆς Παναγίας! Κρύφθητι διὰ παντός ἀργυρά βασίλισσα τῆς νυκτός! Δὲν ὑπάρχουσι πλέον Βενετοὶ εἰς τὴν Βενετίαν. Ρεμβάζομεν ἢ ἡμεθα εἰς ἐορτάς; Ναι, ναι, χορεύσωμεν, γελάσωμεν τραγωδήσωμεν! εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ σκιά τοῦ Φαλιέρου καταβαίνει βραδέως τὴν κλίμακα τῶν γιγάντων καὶ κάθηται ἀκίνητος ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος. Χορεύσωμεν, γελάσωμεν ψάλλωμεν, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἡ φωνὴ τοῦ ὠρολογίου θὰ σημάνῃ μεσονύκτιον, καὶ ὁ χορὸς τῶν νεκρῶν θὰ κράξῃ εἰς τὰ ὦτα μας: Δουλεῖα, Δουλεῖα! »

Περαιώσασα τοὺς λόγους τούτους ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡ κιθάρᾳ αὐτῆς ἥτις ἀνέδωκεν ἤχον πένθιμον, τὸ δὲ ὠρολόγιον ἐσήμανε μεσονύκτιον. Πάντες ἤκουσαν τὰ δώδεκα κρούσματα μὲ σιωπὴν ἀπαίσιον. Ὁ κύριος τοῦ μεγάρου πλησιάσας τότε τὴν ἄγνωστον μὲ ὕφος ἡμιπαρορρισμένον.

— Κυρία, τῇ εἶπε μὲ φωνὴν πλήρη συγκινήσεως, τίς μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ σᾶς φέρῃ ἐνταῦθα;

— Ἐγὼ, ἀνέκραξεν ὁ Φράντζ προχωρῶν, καὶ ἂν τις τὸ νομίζῃ κακῶς γεγεννημένον ἅς ὁμιλήτῃ.

Ἡ ἄγνωστος ἥτις ἕως τότε δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κυρίου, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος,

— Ζῶ! ἔκραξεν ἐνθουσιαστικῶς, θὰ ζήσω!

Καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μὲ πρόσωπον λάμπον. Παρητήρησας ὅμως αὐτόν, αἱ παρειαί της ὠχρίασαν καὶ τὸ μέτωπόν της ἐκαλύφθη ὑπὸ σκοτεινοῦ νέφους.

— Διατί ἔλαβες τὴν μεταμφίεσιν ταύτην; τὸν ἠρώτησε μὲ τόνον σοβαρὸν δεικνύουσα τὴν ἐνδυμασίαν του.

— Δὲν εἶναι μετεμπίσεις ἀπῆντησεν, εἶναι. . .

Δὲν ἐδυνήθη νὰ εἰπῇ περισσότερον. Βλέμμα φοβερὸν τῆς ἀγνώστου τὸν εἶχε ἀπολιθώσει. Τὸν παρετήρησε στιγμὰς τινὰς ἐν σιωπῇ ἀφήσασα νὰ ρεύσουν ἀπὸ τὰ ὄμματα της δύο θαλερὰ δάκρυα. Ὁ Φράντζ ἦν ἑταῖμος νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἐκείνη, — Ἀκολούθει μοι, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον. Διασχίσασα δὲ μετέπειτα ταχέως τὸ ἐκθαμβὸν πλῆθος ἐξῆλθε τοῦ χοροῦ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κόμητος.

Φθάσασα εἰς τὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου, ἐπῆλθεν εἰς τὴν γόνδολάν της, εἰπούσα εἰς τὸν Φράντζ νὰ εἰσέλθῃ καὶ

καθήση. Είσελθὼν δὲ οὗτος καὶ καθήσας ἔρριψε τὰ βλέμματα του πέριξ καὶ μὴ βλέπων κωπηλάτην τινα,

— Τίς θὰ μὰς φέρῃ; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ, ἀπάντησε λαμβάνουσα τὴν κόπην μὲ στιβαρὰν χεῖρα.

— Ἄφες εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον.

— Ὅχι, χεῖρες Αὐστριακαὶ δὲν γνωρίζουν τὴν κόπην τῆς Βενετίας.

Καὶ δίδουσα εἰς τὴν γόνδολαν δυνατὴν κίνησιν, ὤθησεν αὐτὴν ὡς βέλος εἰς τὴν διώρυγαν ἐντὸς ὀλίγου ἦσαν μακρὰν τοῦ μεγάρου. Ὁ Φράντζ ὅστις ἐπερίμενε τὴν ἐκρηξιν τῆς ὀργῆς της, ἐξεπλήττετο καὶ ἀνησυχεῖ βλέπων αὐτὴν διεικτροῦσαν ἄκραν σιωπὴν.

— Ποῦ ὑπάγομεν; ἠρώτησε μετὰ τινος στιγμῆς σκέψεως.

— Ὅπου τὸ πεπρωμένον μὰς φέρει, ἀπάντησε μὲ φωνὴν κατηφῆ, καὶ ὡς νὰ εἶχον δώσει οἱ λόγοι οὗτοι νέαν ζωὴν εἰς τὴν ὀργὴν της, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μὲ πλειοτέραν δύναμιν. Ἡ γόνδολα εὐπειθὴς εἰς τὴν ὤθησιν τῆς ἰσχυρᾶς χειρὸς της ἐφαίνετο πετῶσα ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Οὗτος ἔβλεπε τοὺς ἀφροὺς διατρέχοντας μὲ θαυμασίαν ταχύτητα τῇ μῆκός των πλευρῶν τοῦ πλοιαρίου καὶ τὰ πλοῖα ὅσα εὐρίσκοντο εἰς τὴν διάβασιν του ἐφαίνοντο φεύγοντα ὀπισθέν του ὡς νέφη φερόμενα ὑπὸ τῆς καταγίδος. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ σκότος κατέστη ψηλαφητὸν, ὁ ἀνεμὸς ἠύξησεν καὶ δὲν ἤκουεν ἄλλο τι εἰμὴ τὸν ῥόχθον τῶν κυμάτων καὶ τὸν συριγμὸν τοῦ ἀνέμου εἰς τὴν κόμην του, δὲν ἔβλεπεν ἔμπροσθέν του εἰμὴ τὸ μέγα λευκὸν σχῆμα τῆς συντρόφου του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ὁρθία εἰς τὴν πρόραν, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κωπῶν ἔχουσα, τὴν κόμην ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὰ μακρὰ λευκὰ ἐνδύματά της ἐν ἀταξίᾳ ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, ὡμοιάζε μᾶλλον τὸν δαίμονα τῶν νυχαγίων παίζοντα ἐπὶ τῆς ταρχώδους θαλάσσης.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Εἰς τὴν ΓΑΛΛΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΝ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ.

Ἀγαπητέ μοι φίλε!

Οἱ περιώνυμοι ποιηταὶ ὁμοιάζουσι τὰ μεγάλα ὄρη. Τὰ ὄρη μακρὰ των ψάλλονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, καθότι τὰ ὀνόματά των εὐρίσκονται εἰς τὰ χεῖλη ἑκάστου. Ὁ Ὀμηρος ὁμοίως, πλέον παντὸς ἄλλου ἔσχε τὴν εὐτυχίαν, ἡ μᾶλλον τὴν δυστυχίαν νὰ εὕρῃ πολλοὺς διερμηνεῖς. Καθ' ὅλα τὰ ἔθνη ἄθλιοι ἀντίγραφοί καὶ ὀνίκανοι μεταφρασταὶ μεταμόρφωσαν τερατωδῶς τὰς ποιήσεις του καὶ ἀπὸ τοῦ Accius Laëo ὅστις λέγει:

«Crudam manduces Priamum Priamique pueros (α)»
μέχρι τοῦ συγχρόνου μας Marot τοῦ λέγοντος:

«Lors, face à face on vit ces deux grands Ducs

«Piteusement sur la terre étendus! . . .

Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τέλος τοῦ γραμματικοῦ Ζωΐλου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμήσωμεν τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, οἵτινες ἐπειράθησαν νὰ ἀνυψώσουν τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους.

Μὴν ἀναμιχθῆς φίλε μου, μὲ τοὺς νάνους αὐτοὺς ἡ μετάφρασίς σου εἰσέτι δὲν ἐδημοσιεύθη· πιστεύσόν με ὅτι εἶσαι εὐτυχὴς δυνάμενος νὰ τὴν καύσης.

Μετάφρασις τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Ἰαλλικὴν γλῶσσαν, ἑμμετρος, ὦ! θὰ ᾔναι τερατιώδες! Εἰλικρινῶς, δὲν σὲ λέγω ὅτι ἡ μετάφρασίς σου μὲ δυσηρέστησε, ἀν καὶ δὲν τὴν ἀνέγνωσα, καθότι οὔτε ἔχω ποτὲ σκοπὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω, σοὶ ἐπαναλέγω ὅμως ὅτι μετάφρασις ἑμμετρος οἰουδήποτε μεγάλου ποιητοῦ, παρ' οἰουδήποτε γενομένη εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον· εἶναι χίμαιρα. Τὸ λέγω ἐγὼ, ὁ μεταφράσας περὶ τοὺς πεντακισχιλίους στίχους τῶν τοῦ Ὀρατίου Λουκιανοῦ καὶ Βουγιλίου, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐπιμελῶς μέχρι σήμερον ἐκρυψα. Ἀλλὰ τὸν Ὀμηρον, κύριε! τὸν θεῖον Ὀμηρον!

Γνωρίζεις ὅτι μόνον ἡ ἀπλότης τοῦ Ὀμήρου ἐγένετο ὑφολος τρομερὸς εἰς τοὺς μεταφραστάς του; Ἡ κυρία Dacier τὴν μετέβαλλεν εἰς βαναυσολογίαν ὁ Lamotte εἰς ξηρασίαν, ὁ δὲ Bitaulé εἰς μικρολογίαν.

Ὁ Φραγγίσκος Πόρτης (François Porto) λέγει, ὅτι, ἵνα ὑμνήσῃ τις τὸν Ὀμηρον ἐπαξίως πρέπει νὰ ᾔνῃ Ὀμηρος καὶ αὐτός. Ἀρά γε ἵνα τις τὸν μεταφράσῃ τί πρέπει νὰ ᾔνῃ;

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις ἀξιόλογον σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, *Βιογραφίαι τῶν ἐνδόξων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας*, ἐπὶ τῶν Γάλλων Shoeleher, Eh. Didier, Fortoul, Ferrier καὶ Mazuy. μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπὸ Γ. Ε. Μαυρογιάννη. Συγχαίροντες τὸν μεταφραστὴν διὰ τὴν καλὴν ἐκλογὴν τοῦ συγγραμματος καὶ τὸ ἐπιτυχὲς τῆς μεταφράσεώς του, καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ συστήσωμεν τὸ πόνημα τοῦτο εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, ὡς τὸ ἐντελέστερον, τὸ ὠφελιμώτερον καὶ τὸ τερπνότερον τῶν τοιούτου εἶδους συγγραμμάτων· ἐν αὐτῷ εὐρηται ἐντελὴς ἀπεικόνισις τῶν περικλεῶν χρόνων τῆς Ἰταλίας, ζωηρὰ ἀντανάκλασις τῶν ἐνδόξων τῆς Ἑλλάδος ἐποχῶν, στιβαραὶ βάσεις τοῦ μέλλοντος μεγαλείου τῆς ἐπερχομένης γεννεᾶς.

[1] Νομίζει ὅτι τρώγει τὸν Πρίαμον καὶ τοὺς γόνους του.